

פְּרֻשֵׁת פִּינְחָס

ידיעת השם



"וואו",
ק ר א ה
י ע ל י
נדהמת. "אני
רוצה להיות

בדיוק כמו השם כשאגדל!"

בדיוק אז נכנסה אמא מהמטבח, לקחה את יעלי מאבא בכדי לעזור לה להתכונן לשינה, והיא לחשה לה, "ומחר יעלי, נדבר על מה שאת רוצה להיות כאשר תגדלי. עכשיו מאד מאוחר ואם את רוצה להיות בריאה כשתגדלי את חייבת שנת לילה איכותית וטובה.

"יעלי היא פשוט מותק" אמר איצי כשהוא מתכופף לנקות את שאריות הצבעים והניירות שהיא הותירה על הרצפה. "אבל השאלות שלה גורמות לי לחשוב. התורה תמיד נותנת לנו תחושה שאכן יש להשם ידיים ועיניים. אנחנו הרבה פעמים מתבטאים: 'זה יד השם' או 'השם רואה' זה קצת מצחיק אותי כשאני יודע שזה לא נכון."

"ציינת נקודה מעולה" אמר אבא באוספו את הספרים מהשולחן בכדי להשיבם למקומם.



תורת אביגדור

ע"פ שיחותיו של
הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל

פילוסופים

איורים: יוכבד גדל

מאת: ארי-בן-עמי

צו את-בני ישראל ואמרת אליהם, את קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי תשמרו להקריב לי: (במדבר כ"ח ב')

אבא ואיצי ישבו יחדיו ליד השולחן בסלון אחרי ארוחת הערב, חוזרים על המשניות אותם למד איצי היום. יעלי הקטנה ישבה על הרצפה בודקת את הצבעים החדשים אותם קיבלה היום.

"אבא?" שאלה יעלי, מבלי להרים את עיניה מהבלגן של הקווים המשורבטים אותם ציירה. "אני מציירת את השם. כמה ידיים יש לו?"

אבא ואיצי צחקו. "יעלי" אמר איצי. "להשם אין ידיים."

"אז איך הוא מזיז דברים?" שאלה יעלי. "והוא בצבע כחול, נכון? כי צבעתי אותו בכחול."

אבא הרים את ילדתו הקטנה והושיבה על ברכו. "יעלי, להשם אין גוף בכלל. הוא ה"כל יכול" - וזה אומר שהוא יכול לעשות ה-כ-ל! כל דבר! אז אין לו צורך בידיים בכדי להזיז דברים או עיניים כדי לראות. הוא לא צריך גוף כמו שאנחנו צריכים."

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב

נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 072-222-3383

רוצה שכולם ידעו שיש ריבוננו של עולם! יש אדון ויוצר לעולם!"

"מה?! התפלא איצי "חסידי ברדיצ'וב שהיו באמצע התפילה לא ידעו שישנו ריבוננו של עולם?! וכי מה הם חשבו? שהם מתפללים לסטנדרים?!"

"אתה שואל אם הם ידעו?" ענה אבא "בוודאי שהם ידעו, בדיוק כמו שאתה יודע. אך האם זה מספיק מוחשי לנו? האם כשאנו מתפללים עוברת במוחנו המחשבה: 'כעת אני מדבר עם השם'? האם אנו מדמיינים שהשם מתכופף אלינו ומקשיב לתפילותינו? אתם יודעים שהרב אביגדור מילר היה רגיל לומר שהמילה החשובה ביותר בברכה היא: 'אתה' מכיוון שגם אם אומרים את שאר המילים בכוונה עצומה ביותר, אם לא הבנת שאתה בעצם מדבר כעת עם השם החי והקיים לנצח באמת אז מה העניין בברכה? אתה לא מודה לקיר על האוכל, הלא כן?"

אחד הדברים החשובים ביותר לעשות בחיים הוא לזכור ולהחיות בתוכנו שלמרות שאנחנו יודעים שלהשם אין גוף הוא עדיין מציאותי יותר מכל דבר אחר הקיים. ועלינו לדעת את זה ולהרגיש את זה - זה צריך להיות לנו מוחשי בדיוק כמו שאתה מדבר עם כל אדם."

"מדהים" אמר איצי. "אני אף פעם לא חשבתי כך על הנושא. כשיעלי תתעורר אני הולך לומר לה שלא רק שהיא כזו 'מותק' אמתית אבל היא גם המורה שלי. בזכותה אני למדתי את אחד מהשיעורים החשובים ביותר בחיי."

בברכת בריאות ושבת שלום!

"זה מאד מאד חשוב לדעת שלהשם אין גוף ולא שום חלקי גוף, הרמב"ם אומר שזו עבירה גדולה אפילו לחשוב כך. אך - עלינו להרגיש כאילו יש לו גוף."

"אני לא מבין" אמר איצי "אנחנו צריכים לדעת שהוא לא כמונו אך עלינו לחוש כאילו הוא בן אדם?"

"זה בדיוק העניין!" אמר אבא. "להשם אין כלל גוף ואין ביכולתנו לראותו אז גורם לנו לשכוח אותו בקלות. וזו בעיה גדולה מכיוון שעלינו לזכור את השם ככל האפשר."

"ולכן התורה כל כך נזהרת להזכיר את השם בדרכים שביכולתנו להבין. התורה מדברת על עיני השם וידיו, על אפו וכיסא כבודו. השם הוא המלך של הכל אך - אינו צריך כיסא כבוד בכדי לשבת עליו! הוא רואה את הכל אך - אין לו עיניים. ביכולתו לעשות כל דבר למרות - שאין לו ידיים. אך אנו מתבטאים בכזו צורה בכדי שנוכל לדמיין את השם ולוודא שהוא לגמרי ברור לנו שהשם הוא הדבר האמיתי ביותר הקיים ביקום."

"אני בדיוק לאחרונה למדתי על זה בספרו של הרב אביגדור מילר זצ"ל על החומש. הוא מדבר על הפסוק שבפרשה שלנו שאומר שהקורבן שאותו אנו מקריבים על המזבח הינו ריח ניחוח להשם. אבל שוב, להשם אין אף! והוא לא מריח! הוא לא בין אדם חס וחלילה! אך הנקודה היא שהבאת הקורבן גורמת להשם להיות יותר מוחשי כלפינו - אנו מרגישים שהוא כביכול כאן! לידינו, והוא נהנה מהמתנה שאנו מביאים לו."

"אני אספר לכם סיפור", אמר אבא. "בוקר אחד בברדיצ'וב, באמצע תפילת שחרית, שלח ה'קדושת לוי' את הגבאי שלו לדפוק בחוזקה על ה'בימה' ולהכריז: 'רבותי! הרבה